

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия

ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Вроя 1 левъ

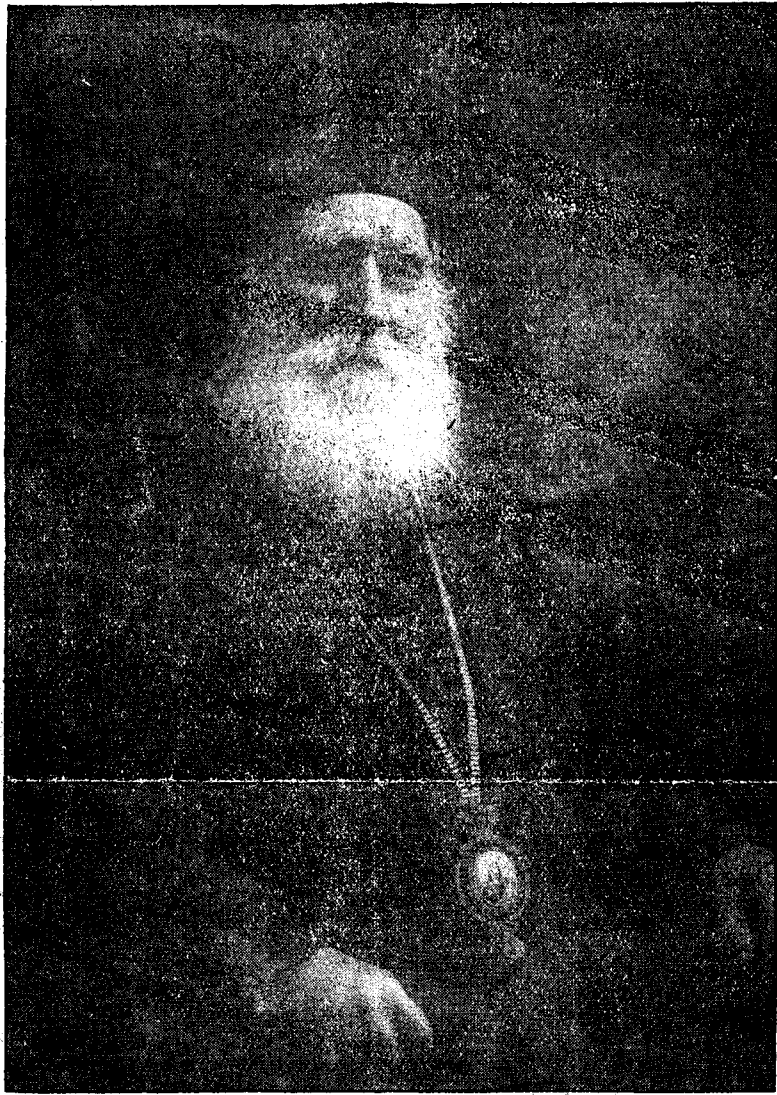
Обявления се приематъ по споразумение

Излиза 2 пжти на месецъ

Годишенъ абонаментъ 20 лева

Вроя 1 левъ

Всичко що се отнася до вестника, да се изпраща до св. Митрополия — Варна, а суми — до свещ. Стефанъ п. Иордановъ, ул. Ц. Асень № 20

Негово Високопреосвещенство св. Варненския и Преславски Митрополитъ г. г. Симеонъ

на 14 т. м. навърши шестдесетъ годишно архиерейско служение. Него денъ въ съборната църква въ Варна Н. Преосвещенство св. Великиятъ Епископъ г. Андрей въ съслужение съ варненското духовенство извърши божествена служба и благодарственъ молебенъ. Присъствуваха църковнитъ настоятели отъ града и граждани.

Причастието не заразява.

Ще си цитъ из „Шуманската Духовна околия“ сж имали на б. того извънредно общо събрание по свои важни организационни въпроси. Между другото, на това събрание се е изнесло, че въ Преславъ на 4. того, въ деня на християнската младежъ, по нарежда е на общинския лѣкаръ, ученицитъ отъ града били доведени и изведени изъ църква не причастени, защото въ града имало дзе болни деца, които, както очаквалъ лѣкаръ, ще да сж боледували отъ дифтеритъ. До това време, обаче, децата въ училището сж пиели вода отъ едно канче и никакви мѣрки не били вземани срѣщу заразата, ако такава е имало.

Свещеницитъ изслушали всичко това съ голѣма тжга, още повече, че за случая нѣкой заинтересованъ човѣкъ побързалъ да оповести и въ варненския ежедневникъ „Черно-Море“, като почерталъ, че причастието

заразява. Тѣ сж разгледали случката отъ всѣка страна и решили да изпратятъ протестъ до г. г. Директора на Народното Здраве и Министра на Просвѣтата. По този протестъ се изтъква, че бѣгането отъ Причастие подъ предлогъ, че то разнася зараза е единъ белегъ за крайно отпаднала вѣра, особено у, божемя, нѣкои интелигентни наши срѣди. Защото историята на църквата отъ памети вѣка не знае случай Сз. Причастие, което въ сжщностъ оздравява и животвори тѣлото, за да заразявало хората. Презъ миналитъ вѣкове, когато чумата и други страшни епидемии сж умъртвявали хиляди и милиони хора, Св. Причастие не само не е заразявало, а е оздравявало много болни. Често и днесъ смъртно болни хора, следъ Причестяване, се дигатъ отъ леглото и оздравяватъ. Свещеницитъ свидетелствуватъ че, нито най новата наша църковна история, нито всѣ-

кидневния религиозенъ опитъ може да приведе свидетелство, че чрезъ Св. Причастие се разнася зараза. Ако би се разнасило зараза, би трѣбвало съзвещеницитъ, които предъ отговорността, че смъртно съгрѣшаватъ предъ Бога и подлежатъ на низвержение — разпопване, ако, следъ като причастятъ всички християни, не употребятъ, не изпиятъ и изядатъ всички останки отъ Причастието въ Св. чаша, би трѣбвало тѣ постоянно да болѣдуватъ не, а живъ свещеникъ да не е останалъ. Защото всѣкога и всѣкжде, въ всѣко село и градъ, презъ време на пости и причастяване е имало, има и ще има болни отъ всѣкакви болести. Чудно е, наистина за безбожника какъ до сега не сж се заразили и не сж измрѣли всички така много ненавистни нему попове и владици!

По нататъкъ въ писмото на Народното Здраве се спомнува, че разгара на тифозната зараза въ София съпада съ първата седмица на настоящия коледенъ постъ, когато тамъ сж се причастили десетки хиляди деца и граждани, а дирекцията не е разпоредила като Преславския начинающъ лѣкаръ да се забрани причастяването.

Предъ видъ на всичко това и за да не се подбива по такъвъ абсурденъ начинъ вѣрата у християнитъ въ най-великата християнска състиня-Евхаристията приемането кръвта и Тѣлото Христови, свещеницитъ сж замолгли г. г. Директора на Народното Здраве и Министра на Просвѣтата да разследватъ преславския случай за който има съмнение, че е скроенъ, и да се нареди щото санитарнитъ сргани въ страната да не лишаватъ когато си поискатъ отъ Св. Причастие вѣрующитъ. Ако въ Преславъ единъ младъ лѣкаръ е далъ строгата си, заповѣдъ да не се причастяватъ ученицитъ, защото само се усъмнилъ, че има зараза изъ града и учителитъ побързали да изпълнятъ нареждането му, защото за тѣхъ е то сигурно добре дошло „но за канчето въ училището не се сѣтили, то утре всѣки неопитенъ и капризенъ фелдшеръ може да затвори църквата въ село, защото се явила нѣкаква болестъ тамъ. По този начинъ санитарнитъ власти може систематично да създаватъ пречки и съблазнь у вѣрующия народъ въ страната.

Самоизтрѣблението на македонцитъ.

То премина всѣка граница. То свидетелствува за едно страшно умопомрачение. Като че ли македонската организирана работа за подобрене участъта на поробенитъ братя и тѣхното освобождение отъ чуждо иго се изразява само и изключително въ взаимното самоизтрѣбление. Историята не познава такава жестока братоубийствена борба. Като че ли за всички стана нѣщо обикновено всѣки денъ да четемъ за „новото македонско убийство“ въ столицата въ всѣко време на денонощието и на всѣко мѣсто въ София, дори чакъ въ затворитъ. И никой не издига гласъ противъ това братоубийство. Всички мълчатъ. Само хроникиратъ убийствата на македонцитъ. Тия хроники заприличаха на статистикитъ за изклания

добитъкъ въ скотобойната на столицата.

Отъ името на християнството, отъ името на българския народъ ние издигаме гласъ на протестъ 1) срещу убийствата на македонцитъ; 2) срещу пасивното поведение на българското правителство, което не прави нищо, за да тури край на тая братоубийствена междусобица; 3) срещу българското обществено мнение, за дето мълчи и търпи тия убийства; 4) срещу нашата преса, която сжщо не подема една книжна борба противъ злото.

Отъ името на църквата ние викаме силно противъ нечуванитъ жестоки и изъ засада вършени убийства. Спрете, о неразумни, това проливане на братска кръвъ! Какъ ще увѣрите свѣта, че милеете роднитъ си братя подъ чуждо иго, когато избивате свободнитъ?

Не клевети! Не злослови! По Златоуста.

Чуешъ ли дума, казва Премъдриятъ, да умре съ тебе. (Сир 12. 10) Какво значи: да умре съ тебе? Скрый я. Закопай я. Не й позволявай да излиза, нито даже, така да кажа, да се подвижи. Но, преди всичко, се старай да не позволявашъ да ти говорятъ лошо за другитъ. Чуешъ ли нѣщо такова, удави, умъртви казаното у себе си, забрави го като да не си го чувалъ. Тогава ще прекарашъ сегашния свой животъ много мирно и безопасно. Сами злодумцитъ, когато узнаятъ, че ние изпитваме къмъ тѣхъ отвращение повече, отколкото къмъ самитъ клеветени, постепенно ще оставятъ тази своя лоша привычка, ще поправятъ своя недостатъкъ, а насъ, ще прогласятъ за свои спасители и благодетели. Както добрата дума и похвалата зараждатъ другарството, така пъкъ злодумството и клеветата турятъ начало и даватъ поводъ за вражда, ненавистъ и хиляди разпри. И нищо не ни довежда така до пълно изоставяне на собственитъ ни дѣла, както любопитството и разпитването за чуждитъ работи. Поради това, който обича да злослови другитъ и да следи и се възпре въ чуждия животъ, той нѣма време да се грижи за своитъ дѣла, за своя домъ.

Колко би било добре, ако ти употребяваше всичкото свое време въ грижа да изправишъ собственитъ си грѣшки и престѣпления! Ти, обаче, твърде много се грижишъ за чуждитъ грѣхове. А кога ще се погрижишъ да изправишъ своитъ недостатъци?

Да избѣгваме злословието като знаемъ, че то е настояща дяволска яма и примка, капанъ, поставенъ отъ неговото коварство. Дяволътъ ни е привикналъ къмъ това, за да не се грижимъ надъ себе си, та по този начинъ да подпаднеме подъ най-тежка отговорностъ.

Нека се има предъ видъ, че, който грижливо разследва чуждитъ престѣпки, той не ще получи никакво снизхождение къмъ своитъ собствени, понеже Богъ ще ни сжди не толкова по нашитъ грѣхове, колкото по нашата присжда за чуждитъ грѣхове. Затова той и внушава: не сждете, за да не бждете сждени (Мат. 7. 1.) Прочее, да изтръгнемъ изъ устата си всѣко злословие, като знаемъ, че, ако бихме взели да ядемъ и прахъ отъ улицата, това отъ такъвъ строгъ животъ не ще има никаква полза, щомъ не се въздържаеме отъ злословие, тъй като не онова, което влиза въ устата осквернява човѣка, но което излиза изъ устата. (Мат. 15. 11.)

Ако нѣкой се залови да мете праха по улицата въ момента, когато ти минавашъ, кажи, не ще ли вземешъ да го спирашъ и укорявашъ? Така постъпи и съ злодумцитъ и клеветниците. Защото раздвижената отъ мѣстото си нечистотия не поразява така силно обонянието на тѣзи, до които стига нейното злословие, както възмущаватъ душата на слуша-

теля тѣзи, които се ровятъ въ чуждитѣ грѣхове и разкриватъ за показъ било и не било изъ чуждия животъ.

Познаваш ли въ своята срѣда разносвачи на такова, духовно, зло-воние?

Да се въздържае отъ злословие, сквернословие и хули къмъ другитѣ.

Свещ. Д. Попвасилевъ — Шуменъ.

Пиянството убива човѣка.

Много врагове има човѣкъ, но единъ отъ най-големитѣ врагове, когото самъ човѣкъ си го търси и скъпо плаща, е пиянството. Защо? Затова защото пиянството убива въ човѣка сърцето, срама и съвестта. Човѣкъ безъ срамъ и безъ съвестъ не е за никъде. Пиянството е скъпано съ мира и труда: гдѣто се лѣе вино и ракия, тамъ има свада, бой, скандали, гнусни псувни, вадене ножове, револвери, убийства, полиция, съдъ — затворъ. Поради опияняване, човѣкъ преждевременно остарява и ненавременно често пѣти внезапно умира. Децата на пияници страдатъ отъ умствено разстройство. Разврата, убийствата и кражбитѣ въ повечето случаи сж извършени отъ хора въ нетрезвено състояние. Питието е единъ заклетъ врагъ за човѣка. Много злини се вършатъ въ семействата и обществото ни поради пиянство. Колко досъре ще бѣде човѣка християнинъ да разбере това и да се пази! Човѣкъ почва съ по една чашка отъ начало — и ако падне въ лоша срѣда — увлича се — и идва време да не се задоволява и съ 3—4 чаши.

Подъ предлогъ, че съ това си отварятъ апетита почва съ ракия и свършва съ вино. Отравя стомаха си, който се покрива съ пъпки, после рани и най-после смъртъ.

Лъжатъ се ония, които мислятъ, че питието стопля. Доказано е, че много хора зимно време сж замръзвали на полето именно защото сж били пияни. Ако питието — алкохолътъ ги сгрѣва, биха ли замръзвали? Питието обезобразява човѣка; лицето му подпухва, носътъ му посинява, а краката вѣчно го болятъ.

Ученитъ хора, лѣкаритѣ, казватъ, че алкохола е отрова за човѣшкия мозъкъ. Много пиянци свършватъ изъ лудницитѣ, други пъкъ се самоубиватъ.

Пиянството води човѣка къмъ кражби, убийства и други срамни деяния — и единъ подобенъ човѣкъ обикновено свършва въ затвора.

Най-големитѣ нещастия и беззакония се извършватъ, когато човѣкъ се намира въ нетрезвено състояние.

Имота на опиянения човѣкъ, колкото и богатъ да е, се намалява.

Не рядко виждаме, какъ нѣкой богатъ, честенъ и уважаванъ отъ всички човѣкъ — достига до жалъкъ нещастенъ беднякъ.

Но въ случая, не страда само опиянения, ами поради него страда и цѣлото му стопанство, жена му и децата му.

Пиянството, казватъ лѣкаритѣ, разваляло и кръвта на човѣка. Тази развалена кръвъ се предавала и на децата поради което тѣ израствали слаби, болничави, разположени къмъ всички болести, или се раждали прости — тѣпи, идиоти. И така, поради тоя имъ порокъ, на пияницитѣ трѣбва да страдатъ и роденитѣ отъ тѣхъ деца и да бѣдатъ нещастни презъ цѣлъ животъ и въ тежестъ на обществото.

Ето защо, християнино, пази се отъ пиянството. Всичко що е дадено отъ Бога е добро и полезно, но не злоупотребявай съ него, защото грозни сж послѣдствитѣ. За Бога и за твоего лично добро пази се и не злоупотребявай съ алкохола. Нѣщо повече, дори съветвай и поучавай и твоитѣ близки приятели и твоята челядъ.

Въздържай се, владей се, бжди добъръ и трезвенъ християнинъ. Не срами себе си и блискитѣ си.

Ето що казва свещенното писание: „Не се лъжете: нито блудници, ни идолослужители, ни прелюбодейци, нито малакийци, ни мжжеложници, нито крадци, ни користолобци, ни пиянци, нито хулители, ни грабители нѣма да наследятъ „Царството Божие“ (1 кор. 6. 9—10). А на друго мѣсто. „И не се опивайте съ вино, отъ което произлиза разпѣтство, но се изпѣлнявайте съ духъ“ (Ефес. 5. 18).

А пъкъ проф. Шоломовичъ, съветва да се пише върху стѣлото на всѣко спиртно пише: 12—14% спиртъ. 30—50% туберкулоза, 30—38% сифилисъ, а всичко останало е безвредно.

Протоиерей: П. Икономовъ

За новото гонение на християнството.

Много изъ между ученитъ хора на свѣта, изучавайки живота и вселената, сж се прониквали съ неописуемо възхищение предъ величието на творческия божественъ умъ, който се е разкривалъ предъ тѣхния ученъ взоръ и чрезъ науката сж ставали благоговѣйно религиозни привърженици на християнската религия. Колкото повече тѣ сж се вдѣлбочавали въ науката и нѣщата, толкова повече доказателства тѣ сж намирали за съществуването на единъ всемогъщъ личенъ Богъ. Такива религиозни учени сж били Нютонъ, Кеплеръ, Коперникъ. Бигурданъ, членъ на французката Академия на наукитѣ, абата Теодоръ Морет, директоръ на Буржската обсерватория и всесвѣтски извѣстенъ ученъ и много други. Едни отъ ученитъ признаватъ Исуса Христа за Богъ — Синъ Божий; но между ученитъ има и такива, които, като вѣрватъ въ съществуването на Бога, сѣмнѣватъ се или не признаватъ божествената природа на Исуса Христа. Едни отъ другитѣ обаче признаватъ, че Исусъ Христосъ е най-великата историческа личностъ и че съ своето изключително най-мъдро и свято учение, като никой другъ

на свѣта, е завладѣлъ сърдцата почти на цѣлото културно човѣчество. Даже противникътъ на християнството французинътъ Ернестъ Ренанъ, въ своитѣ съчинения все пакъ признава, че нито преди, нито по-късно се е явилъ на земята толкова великъ и съвършенъ човѣкъ като Христа. Споредъ сжщия, всички силни личности, които сж водили народитѣ, само сж се доближавали до Христа въ пѣтя на съвършенството, но никой още не Го е достигалъ.

Всрѣдъ мрака на грубия егоизъмъ, обхваналъ човѣчеството, учението на Христа за любовта между човѣцитѣ е истинска Божествена свѣтлина, която сгрѣва души, облагородява сърдцата и тласка човѣчеството въ пѣтя на истинския прогресъ и благоденствие. При все това въ днешния вѣкъ се появила хора, които не само отричатъ съществуването на Бога въ всеелената, но които отхвърлятъ и Христовото учение, въпреки всемирно признатата негова недосегаемо високо нравствена стойностъ. Христосъ който живѣе въ сърдцата на много милиони хора, които въ негово име се обединяватъ въ общества съединени чрезъ любовъ и самопожертвователностъ къмъ брата човѣкъ, днесъ се отрича и жестоко гони отъ синоветѣ на невежеството и злото. Искатъ да затворятъ човѣшкитѣ сърдца за Неговото учение, разрушаватъ Неговитѣ храмове, искатъ да оставятъ човѣчеството безъ оная здрава духовна опора, която въ дни на невзгоди то намира въ своята вѣра въ Бога.

И запитва се всѣки:

Защо, въпреки всичката възвишеностъ на Неговото учение, Христосъ е гоненъ? Защо учението, което проповѣдва любовъ и грижъ предъ всички къмъ обездомени, онеправдани, презрени, бедни, тѣй ожесточено се гони отъ комуниститѣ въ болшевишката Русия и защо тамъ най-скъпоценни Христови храмове, за които милионния работенъ руски народъ, презъ вѣкове е отдѣлялъ отъ залькътъ си за да ги създаде, днесъ се събарятъ изъ основи? Защо тия Богомразци и у насъ въ България писмено и устно всрѣдъ народа и, особено всрѣдъ крехкитѣ и неопитни души на нашето младо поколение, сквернятъ религията ни и обезвѣряватъ слабитѣ духомъ?

Очевидно е християнското учение пречи съ нѣщо на членовѣтъ на ония, които сж си задали за целъ да разрушатъ съвременното общество. Тѣзи рушители намиратъ, че е противъ тѣхъ една религия, която проповѣдва любовъ и самопожертвователностъ за ближния. Не любовъ, а злоба и завистъ имъ е нужна да бѣснѣе въ души, на хората, за да могатъ чрезъ тѣзи отвратителни прояви да насѣкватъ непрестанно хората единъ срещу другъ, — да насѣкватъ подчинени срещу началника, необразовани срещу образовани, чирака срещу работодателя, бѣдния срещу богатия, бездарния срещу даровития и способния, ученицитѣ срещу учи-

телитѣ, синоветѣ срещу родителитѣ. Завистъ и вражда имъ е нужна, за да могатъ да разрушатъ единението, което има между хората и умопомрачени отъ злоба, да ги хвърлятъ въ кърваво самоизтрѣбление. Чрезъ разпалване на завистта и злостта тѣ работятъ и очакватъ мечтания за тѣхъ день на разрушението на цивилизацията.

Но, съвременното човѣшко общество е достигнало до днешното развитие на духовната и материална култура не по нѣкой измисленъ отъ човѣшки умъ изкуственъ начинъ, по който комуниститѣ днесъ мислятъ, че могатъ да го измѣнятъ. Съвременното общество е създадено подъ действието на неизбѣжнитѣ и строго ненарушими, вложени отъ Твореца закони на природата, по които е нареденъ живота на човѣчеството. Живота никога не ще изостави своя естественъ пѣтъ на развитие, по който е следвалъ до днесъ, за да се изкриви и трѣгне утре по волята на нѣкои умопомрачени честолюбци. Законитѣ на човѣшкия животъ сж неизмѣнимо силни, за да могатъ да се измѣнятъ изкуствено съ книжовни мждрувания. Не успѣхитѣ на комунизма въ Русия ясно доказватъ това, а близки още по-силни доказателства. Народитѣ въ своя исторически пѣтъ сж минавали презъ различни катастрофи, — такава днесъ изживѣва и руския народъ — но тѣ сж само едни етапи, които не измѣнятъ естественото развитие, което и въ миналото и въ бъдеще ще се извършва възъ основа на все едни и сжщи начала.

Опита да се вкара единъ народъ по изкуственъ начинъ въ единъ неестественъ пѣтъ на живота може да се извърши само като се упражни надъ него едно чудовищно насилие и тероръ. Това става въ днешна Русия. Нѣма и поменъ тамъ отъ всички ония свободи, за които преди революцията комуниститѣ тамъ говорѣха: свобода на словото, свобода на печата, свобода на мисълта, свобода на съвестта. Тамъ днесъ има тероръ и робство, — една само единствена свобода е дадена на народнитѣ маси: разюзданостъ въ нравитѣ. Въ тая свобода тамъ дори изкуствено хората се вѣвличатъ, за да забравятъ въ нея и не чувствуватъ лишението на ония свободи, които се изискватъ необходимо отъ понятието за човѣшко достоинство и сж необходимо условие за всѣки прогресъ. Понеже тая единствено дадена тамъ свобода, — разюзданостъ на половитѣ отношения, — се забранява отъ християнския моралъ, то въ това се намѣри друга още причина, за да се обяви християнството за врагъ на народа и да се преследва.

Враговетѣ на християнството не ще успѣятъ. Чувството за Бога е вложено въ душата на всѣки човѣкъ отъ самия Творецъ. Това чувство въ човѣка може да бѣде временно заглушено и помрачено, но то никога не може да бѣде изкоренено, защото е единъ отъ непромен-

Н. В. Гоголь.

Размишления за божествената литургия.

(9).

И като снима покривитѣ отъ диска и отъ чашата, взема въздуха (покровецъ) отъ рамото на дякона, показва го и покрива само съ него диска и чашата. Тукъ вече тоя покровецъ изобразява не пеленитѣ, съ които билъ повитъ Младенецътъ Исусъ, но — погребалнитѣ обвивки и плащаницата, въ която е било обвито Неговото мъртво тѣло. При това действие свещеникътъ произнася: „Благообразниятъ Йосифъ като сне отъ дървото Твоего пречистъ тѣло, обви го съ чиста плащаница и го помаза съ благовонни масла, положи го въ новъ гробъ и го закри“. После показва св. дарове, като се покланя предъ тѣхъ три пѣти и произнася думитѣ на пророка Да-

вида: „Стори добро, Господи, на Сионъ, по Твоео благоволение; въздигни стѣнитѣ иерусалимски: тогава ще Ти бѣдатъ угодни жертви на правдата, възношение и всесъжение; тогава на Твоя олтарь ще възложатъ телци“. Защото, до като Самъ Богъ не въздигне, не ограда нашитѣ души съ иерусалимски стѣни отъ всички плѣтски напасти, ние не можемъ да Му принасяме нито жертви, нито всесъжения, и до като не се подигне пламъкътъ на духовната молитва, отъ натиска на страститѣ и бурята на душевното смущение. Свещеникътъ се моли да бѣде очистенъ за предстоящото жертвоприношение и казва на дякона: „Помени ме, брате и съслужителю!“

„Да спомни Господъ Богъ твоео свещенство въ царството Си!“ отговаря дяконътъ и на свой редъ, като помислюва за своето недостойнство, казва: „Помоли се за мене, Владико свети!“ Свещеникътъ му отговаря: „Духъ свети ще слезе

надъ тебе, и с-лата на Всевишния ще те осѣни“. — „Сжщиятъ този Духъ ще ни съдействува презъ всичкитѣ дни на живота ни“. И, пълненъ съ съзнание за своето недостойнство, дяконътъ прибавя: „Спомени ме Владико свети!“ Свещеникътъ му отговаря: „Да те спомни Господъ Богъ въ царството Си постоянно, сега, винаги и во вѣки вѣковъ“. Дяконътъ казва „аминъ“, цѣлува дѣсницата му и излиза презъ северната врата да призове всички богомолци къмъ молитви за пренесенитѣ и поставени на престола скъпоценни дарове.

Като застане на амвона, той произнася редица молитви, различни отъ прежнитѣ. Започва съ молитва за пренесенитѣ на престола дарове и преминава къмъ ония прошения, каквито само вѣрнитѣ, живущи въ Христа, възнасятъ къмъ Господа.

„Цѣлия день съвършенъ, святъ, миренъ и безгрѣшенъ отъ Господа просимъ“, казва дяконътъ.

Събранието на молящитѣ се, като се съединява съ хора на пѣвцитѣ, казва отъ сърдце: „Подай, Господи!“ „Миренъ ангелъ, вѣренъ ржководителъ, пазителъ на нашитѣ души и тѣла отъ Господа просимъ“.

Събранието: „Подай, Господи!“ „Прощение и разрешение на нашитѣ грѣхове и прегрѣшения отъ Господа просимъ“.

Събранието: „Подай, Господи!“ „Всичко, що е добро и полезно за нашитѣ души, и миръ за свѣта отъ Господа просимъ“.

Събранието: „Подай, Господи!“ „За да преминемъ останалото време отъ живота си въ миръ и покаяние отъ Господа просимъ“.

Събранието: „Подай, Господи!“ „Християнски безболезненъ, непозоренъ, миренъ свършекъ на живота си и добъръ отговоръ предъ страшното Христово сѣдилище просимъ“.

Събранието: „Подай, Господи!“

„Като си спомнимъ пресветата

нитъ закони на човешкия животъ. Гонения на християнството е имало въ всички вѣкове, но тѣ никога не сж постигали целта си. Напротивъ, следъ гоненията, християнството е ставало още по-мощенъ факторъ въ живота на народитѣ. Така е било въ първитѣ вѣкове на християнството, това виждаме и въ днешна Франция, кждето въпреки предприетитѣ гонения, набожността се засилва. Сжщото ще бжде въ Русия. 15 години болшевикитѣ безуспѣшно се боратъ съ всички жестоки срѣдства на тѣхната държавна властъ и, поради неуспѣхитѣ си сега, засилватъ и подновяватъ това гонение по изработенъ строгъ петгодишенъ планъ. Това ново гонение не ще бжде освенъ едно ново доказателство за несъкрушимостта на религиозното чувство. Това чувство не ще бжде изкоренено изъ душата на руския народъ, напротивъ, то ще блѣсне въ нея съ още по-голяма сила и ще създаде оная велика духовна опора, която ще му даде сили да носи сложения му тежъкъ кръстъ, да изживѣ тежитѣ времена и да приближи денътъ на своето освобождение. Храмоветѣ може да се разрушатъ, но оная неизмѣримо велика сила въ душата на руския народъ, която е издигнала тия храмове, ще остане и ще твори новото свѣтло бждаще на Русия.

Ние, българитѣ за съществуването ни като народъ твърде много дължиме на нашата Православна Христова църква. Чрезъ нея и въ бждеще ние ще запазиме единството въ народа ни. Незгодитѣ, които днесъ преживяваме не ще се премахнатъ чрезъ безбожието, или като оставиме народа ни да се превърне въ стадо отъ безправни роби, подчинени на безбожно жестоки чиновници. Неправдитѣ, които днесъ забелѣзваме да съществуватъ въ насъ, не ще се премахнатъ чрезъ създаване на други още по-тежки и жестоки неправди.

Ние, напротивъ, имаме единъ святъ дългъ да държиме трезво мисълта на народа и да работиме за преустройството на нашия държавенъ и общественъ животъ въ духъ на Христовото учение. А това значи, като запазиме пълната свобода и човѣшко достоинство на всѣки отдѣленъ български гражданинъ, да се развива той духовно и материално споредъ собственитѣ си сили и дарования, отъ друга страна да ограничиме и премахнемъ възможноститѣ за ония неправди въ разпредѣлението и съсредоточаваето на народнитѣ блага, които могатъ справедливо да възмушаватъ една християнска съвестъ.

Една държава ще напредне, единъ народъ ще се издигне, когато нареди законитѣ и живота си по принципитѣ на оная висшъ моралъ, който има въ християнството. Прочее, да пазиме въ душата на народа ни фарътъ, който освѣтява неговия пътъ — учението и вѣрата въ Христа.

Ст. Жековъ.

Посещение.

На 4 т. м. въ с. Гюнѣ-Догду пристигнаха отъ гр. Варна г. полк. Жековъ, г. з. полк. Тодоровъ и г. Обрешковъ. Посещението имъ имаше за целъ да държатъ една сказка въ църква и да се опознаятъ по-отблизо съ селянитѣ. Но стана едно недоразумение. Презъ тоя день свещеникътъ служеше въ с. Чатма, (Гюнѣ-Додушка енория). Горепомнатитѣ господа дойдоха въ с. Чатма. Но сказката въ църквата не се произнесе, защото селянитѣ — мжже — посещаватъ църква само при извънредни случаи изъ своя семеенъ животъ. Въ днешно време „културния“ мжжъ се занимава съ „политика“, а селянитѣ никога не сж чули отъ политическитѣ оратори, които при всѣки изборъ наводняватъ селата, да кажатъ нѣщо за църквата. А това значи, църквата нѣма нищо общо съ практическия животъ и за единъ „културенъ“ мжжъ, който се занимава съ „политика“, срамътъ е да мисли за църква.

Единъ отъ учителитѣ въ с. Чатма, не си счете труда и, благодарение на неговитѣ постѣпки въ училището се събраха надъ 60 души, отъ които повечето бѣха старци. При такава една внезапна покана, посетителитѣ бѣха предостатъчно.

Господинъ полк. Жековъ*) изнесе сказката. Тукъ, доколкото позволява мѣстотъ, ще се помжча да представя накратко смисълта ѝ:

Доказателство, че има Богъ, намираме въ сърдцето на човѣка. Религиозното чувство е вродено въ насъ. То може да бжде затъпено, заглушено отъ страсти и грѣхове, но не умъртвено. Много велики престѣпници, следъ дълги угризения на съвестта си, сами се предаватъ на властта, при все че знаятъ, че ги часа наказание.

Но не само това. Преди 2000 г. самъ Богъ Исусъ Христосъ при човѣшко тѣло, учи ни на любовъ, бѣше осъденъ, умрѣ на кръста, но следъ три дни възкрѣсна.

Съ малки изключения, виссокученихъ хора сж много религиозни, на пр. Нютонъ никога не произнасялъ името на Бога, преди да си свали шапката. Теодоръ Мърсо, ученъ астрономъ египтологъ, директоръ на Буржската обсерватория въ Парижъ, е до такава степенъ вѣрующъ, че самъ става свещеникъ и всѣка недѣля служи на Исуса. А той е човѣкъ съ свѣтовна известностъ. Много астрономи и естествоизпитатели казватъ, че нищо не могатъ да си обяснятъ въ природата, ако не допуснатъ, че съществува единъ разуменъ творецъ — Богъ. Дори и невѣрниците въ Бога се очудватъ отъ величието на Христа. На пр. Ренанъ пише: „Все пакъ досега на земята още не се е раждалъ, и за въ бждаще нѣма да се роди, толкова великъ човѣкъ, какъвто е билъ Христосъ. Докога свѣтъ съществува, Христосъ ще бжде винаги увѣнчаванъ, винаги почитанъ, винаги сѣ-

*) Свършилъ Дух. Академия въ Русия.

жаванъ, отъ най-културнитѣ народи на земята“.

Иисусъ Христосъ проповѣдвалъ любовъ, миръ, братство. И въпреки това, защо днесъ е така жестоко гоненъ въ Русия? Защо то тамъ диктаторитѣ си иматъ своя програма за живота. Тѣ искатъ да направятъ отъ човѣка машина, т. е. същество безъ желания, безъ чувства, безъ полетъ за бждащото, за да го приспособятъ къмъ тѣхнитѣ правила на живота, които нѣматъ нищо общо съ човѣшката природа. Тамъ човѣкъ нѣма своя нива, своя градина, своя къща, нѣма родители, жена, дѣца, сестри, братя, нѣма вѣра ни въ бждеще, ни въ Бога. Работи на държавата и каквото искава, то е за държавата. Държавата ще му даде толкова, колкото намѣри за необходимо за да се нахрани. (Както добитѣтъ работи за стопанина, а последния му дава само толкова, колкото да се нахрани. Но добитѣтъ може да се чувствува щастливъ само отъ храната, защото нѣма друга нужда. А човѣшкитѣ интереси сж много. Човѣкътъ иска да прояви творчество, той има лична гордостъ, има чувство за лично достоинство, има потрѣбностъ отъ уважение, има и още много други духовни нужди — бележката моя). А кога остарѣе? Той е вече ненуженъ. Ще го пратятъ въ приюта. Нужда за него атмосфера. Ще иска да сподѣли тѣгата си съ сѣседи, братя, но при него нѣма такива. Пък и не знае, дали ги има нѣкъде. Въ дни на скърби бащина (или майчина) любовъ ще заговори въ него съ неумолима сила. Той ще иска да прегърне, да обча, да се радва на децата си, но нѣма да знае: има ли такива? И кжде сж тѣ? И нѣма да има тогава кой да го утѣши. Нѣма и вѣра за по-добри дни, нѣма вѣра въ Бога. Далъ веднажъ свободата си на държавата, той нѣма право да се оплаква и да протестира за нищо. За демокрация тамъ и дума не може да става.

Иисусъ Христосъ е защитникъ на беднитѣ, а не на богатитѣ. Така Той казва на богатия момъкъ: „Ако искашъ да бждешъ съвършенъ, иди, продай имота си и дай на сиромаси; и ще имашъ съкровище на небото па дойди и върви следъ Мене. Като чу момъкътъ тия думи, отиде си натъженъ, защото имаше много имотъ. А Иисусъ каза на ученицитѣ си: истина ви казвамъ, богатия мжчно ще влѣзе въ царството небесно; **полесно е камила да мине презъ иглени уши, отколкото богатъ да влѣзе въ царството Божие**“ (Мат. 19:21—24). На земята абсолютно равенство е невъзможно. Може да вземемъ капитала отъ богатия, да го разпредѣлимъ по равно на всички, но мързеливия, пианицата и слабоумния пакъ ще го пропилятъ и пакъ ще нѣматъ. Енергичнитѣ и умнитѣ пакъ ще иматъ повече. Но ако хората бждатъ проникнати съ християнски духъ, винзги ще има **заглаждане** на благата, експлоатацията и подтисничеството на слабия нѣма да се допускатъ, и тогава нѣма едни да живѣятъ въ мизерия, а други въ разкоцъ.

А това ще може да постигне само тогава, ако имаме силна вѣра въ Бога и ако работиме въ съгласие съ Христовото учение. Изгубиме ли вѣрата, ще бждеме погубени, чужденци ще играятъ върху насъ своето юдинско хоро. Българската православна църква има голѣми заслуги въ нашата история. Благодарение на нея, българскитѣ народъ пазеше вѣрата си, и не се остави да бжде унищоженъ отъ лицето на земята нито отъ хитростта на гърцитѣ, нито отъ жестокостта на турцитѣ. Нашитѣ първи борци за свободата излѣзоха отъ българскитѣ манастири. Днесъ преживяваме тежка криза. Но ние ще намѣриме сили въ насъ, ще се справиме съ нея, само тогава, ако запазимъ въ себе си вѣрата въ Бога.

„Да живѣе Христосъ въ нашитѣ сърца“.

Съ тия думи завърши сказката си г. полк. Жековъ. Надѣвамъ се, придавайки тукъ свободно и въ кратко, да не съмъ изменилъ смисъла ѝ.

Следъ това, г. полк. Тодоровъ прочете манифеста на тазгод. конгресъ на зап. офицери, печатанъ въ в-къ „Отечество“ и разпростанъ до всички общини. После г. полк. Тодоровъ подчерта факта, че родолюбивото чувство въ нашата учаща се младежъ се събужда и на много мѣста у насъ сж образувани национални дружества. Обърна вниманието ни на националния подемъ въ Ирландия и Шотландия, на тѣхната победа (извоювани права) надъ Англия, за които ние дори не сме чували, че били отдѣлна нация отъ Англия. Ние, каза г. Тодоровъ, не можемъ да управимъ държавитѣ отъ цѣлия свѣтъ докато не обикнемъ и докато не уредимъ нашата държава. Не може единъ човѣкъ да управлява цѣла община, щомъ той не може да управи своя домъ — своето семейство.

Дветѣ сказки продължиха до къмъ 1 часа сл. обѣдъ. Въ 2 и пол. ч сл. об. гоститѣ бѣха въ с. Гюнѣ-догду въ основното училище, което, благодарение доброто желание на училищното н-во, бѣше отпуснато за тая целъ. Тукъ (с. Гюнѣ-догду) сказката бѣше посетена отъ около 100 души и то повечето младежи. На една страна бѣха застанали и около 6—7 жени. Между посетителитѣ бѣха и г. г. Кмета, п. кмета и кметъ н-къ Жителитѣ на с. Гюнѣ-догду бѣха предвестени за сказката отъ вечерта срещу 4 т. м., защото г. г. гоститѣ имаха добрината на 3 т. м. да пратятъ едно писмо до свещеника, който отъ своя страна го прочете на случайно станалото събрание презъ тая вечеръ. И тукъ се изнесоха сжщитѣ сказки, както въ с. Чатма. Сказката на г. полков. Жековъ, която имаше чисто религиозенъ характеръ, произнесена съ силенъ патосъ, се изслуша съ голѣмъ интересъ и внимание. Г-нъ полк. Жековъ, въпреки че живѣе въ една интелегентна среда, изнесе сказката си много ясно, картинно, посочвайки конкорентни случаи. Позивътъ, който прочете г. полк. Тодоровъ и поясненията и бележитѣ, които направи върху него, се изслушаха съ не по-

пречиста, преблагословена, славна наша Владичица Богородица и всѣкоза дѣва Мария въ всички светии, нека сами себе си и единъ другото и всички си животъ на Христа Бога да предадемъ“.

И съ истинско желание подобно да предадатъ сами себе си и единъ другото на Христа Бога, всички казватъ: „На Тебе, Господи!“

Ектенията се завършна съ възгласа: „Заради милосърдието (щедроститѣ) на Твоя единороденъ Синъ, съ Когото Си благословенъ заедно съ пресветия, благия и животворящия Твой Духъ сега, винаги и во вѣки вѣковъ“.

Хорътъ: „Аминъ“.

Олтарътъ е все още затворенъ. Свещеникътъ все още не пристѣпва къмъ жертвоприношението: има още много, което трѣбва да предшествува тайната вечеря. Изъ дълбочината на олтаря той изпраща приветствието на Самия Спасителъ: „Миръ на всички!“ Отговаря му се:

„И на твоя духъ“. Отъ амвона дяконътъ, както е било у първитѣ християни, призовава всички къмъ взаимна любовъ съ думитѣ: „Да се възлюбимъ единъ други, та единомислено да изповѣдаме...“ Края на тоя зовъ се подхваща отъ пѣвцитѣ: „Отца, и Сина, и Светаго Духа, Троица единосъщна и нераздѣлна“, като възвѣстватъ, че, ако не възлюбимъ единъ другото, не можемъ да възлюбимъ Оногова, Който е само любовъ, пълна, съвършенна, съдържаща въ своята Троица и любящия, и любимия, и самото действие на любовта, съ която любящиятъ люби любимия: любящиятъ е Богъ Отецъ, любимиятъ Богъ синъ, и самата любовъ, която ги свързва, е Богъ Духъ Святъ. —

Свещеникътъ се покланя три пжти въ олтаря съ думитѣ: „Ще те възлюбя, Господи, крепостъ моя, Господъ е моя твърдиня, и мое прибѣжище, и мой избавителъ“ (три пжти), и цѣлува покрититѣ Св. дис-

косъ и Св. чаша, края на Св. трапеза, и колкото свещеници и да се случатъ да служатъ заедно, всѣкой прави сжщото, и после всички се цѣлуватъ единъ други. Главниятъ казва: „Христосъ е посрѣдъ насъ“. Отговарятъ му: „Е и ще бжде“. Дяконитѣ сжщо, колкото и да се случатъ, всѣкой първомъ цѣлува своя оръаръ на онова мѣсто, дѣто има изображение на кръста, следъ това се цѣлуватъ единъ други, като казватъ сжщитѣ думи.

Въ старо време всички присжтстваващи въ църквата сжщо се цѣлували единъ други, мжжетъ помежду си и женитѣ помежду си, съ думитѣ: „Христосъ е срѣдъ насъ“ и отговаряйки: „Е, и ще бжде“. Затова и сега всѣкой присжтстваващъ, събирайки мисленно предъ себе си всички християни, не само присжтстваващитѣ въ храма, но и отсъстваващитѣ, не само близкитѣ до сърдцето му, но и далечнитѣ, като бърза да се примири съ ония, про-

тивъ които е изпитвалъ нелюбовъ нѣкоя, ненавистъ, неудоволствие, — бърза на всички да даде мисленно цѣлувка, съ думитѣ: „Христосъ е срѣдъ насъ“ и отговаряйки заради тѣхъ: „Е, и ще бжде“. Защото безъ това той ще бжде мъртавъ за всички следващи свещенодействия, по думитѣ на Самого Христа: „Остави дара си и иди по-напредъ та се помири съ брата си и тогава принеси жертва Богу“; и на друго мѣсто: „Ако нѣкой каже: обичамъ Бога, а брата си ненавижда, лѣжа е: защото, който не обича брата си, кого вижда, какъ може да обича Бога, когото не вижда?“

(Слѣдва)

Четете в. „Християнска Защита“

Печатница Д. Тодоровъ
Варна.

малък интерес. Но аз се спирам тук повече на сказката на г. полк. Жековъ, защото, както сами младежите разправят, за първи път виждат да идва в селото им ораторъ да говори на религиозна тема. Към 5 часа вечерта г. г. гоститъ се сбогуваха съ селянитъ и заминаха за Варна съ каруца.

Свещ. Хр. Ив. Поповъ.

По поводъ методисткия конгресъ въ Шуменъ.

Тъ го бѣха афиширали „конференция“. Работата на тази „конференция“ трѣбва да се раздѣли на две: първата половина се занимава съ методитъ на апостолската дейностъ между хората въобще, — какъ да ги извлечемъ отъ мрака и сѣнката на смъртта, какъ да ги докараме при нозетъ на Христа, по кой начинъ да направимъ библията „настољна книга“ за всички човѣци, какъ да докараме „Царството Божие“ на земята; втората половина разглежда дейността на „Методистката метода“ въ България, — какво е сторилъ до днесъ, какво трѣбва да върши въ бъдаще, пречки на пропагандата, начини и срѣдства за успѣшна дейностъ и т. н. Грамадни афиши красѣха шуменскитъ улици. Грѣмки имена красѣха афишитъ. Едната сказка щеше да говори **самия методистки епископъ**, дошелъ за тая целъ отъ сърдцето на Америка.

Признавамъ грѣха си: осъмнихъ се въ шуменци. Живѣлъ съмъ петъ години въ Шуменъ, и, признавамъ грѣха си, — мислѣхъ, че „единъ епископъ“, на „една чужда вѣра“ ще импонира на шуменци тъй, че мене нѣма да дойде да слуша ни единъ шуменецъ. Всички ще отидатъ въ шумната конференция при епископа, около юбилея, защото азъ бѣхъ отишелъ да говоря за вредитъ и ползитъ отъ протестантската пропаганда у насъ.

Плтувахъ съ свито сърдце до Шуменъ. Въ влака запѣха протестантска пѣсенъ. О, мелодията познавамъ: нашия квартетъ въ семинарията бѣше заучилъ протестантския сборникъ съ „черковни пѣсни“, — това е английския националенъ химнъ, подъ който, като текстъ, се мѣдри Давидовъ псаломъ, неспособно преведенъ отъ дѣда Славейкова на български. Всички ми се виждатъ — предъ очитъ — протестанти. Въ влака плтува и единъ редакторъ на варненски ежедневникъ.

— Бати Сандо, кжде?

— А ти кжде?

— Отговаряй на въпроса! Протестантитъ ли ти платиха да бждешъ стенографъ на събора имъ?

— Кжде има протестантски съборъ? Бе не думай! Отивамъ въ Попово по моя работа, но довечера идвамъ въ Шуменъ, щомъ е била тъй работата, не бой се бе! И азъ съмъ българинъ.

Плтувахъ съ свито сърдце. Какъ ще ме посрѣщнатъ шуменци, какъ ще ме приематъ свещеницитъ, мога ли да открия нѣщо за вѣрата на Царя Бориса Първи?

О, моитъ надежди бѣха задминали, очакванията ми останаха назадъ. Почтенниятъ архиерейски намѣстникъ, младитъ и възторжени свещеници, старитъ ми приятели въ Шуменъ, — всички ми помогнаха: едни съ афиши, други съ любовъ, трети съ куражъ. Да, това — Шуменъ — Давидъ излизаше съ своята прашка да се бори съ чуждеземния Голиятъ. И най-стария ми приятелъ и твърде любимия, ми го каза: „И ти ли си дошелъ да се боришъ съ протестантитъ и да ги надвиешъ? . . . Толкова и ние бихме сторили, като тебе“ . . .

А излѣзе, че работата не е тъй страшна. Защото не азъ съмъ силния, а „Голиятъ“ е слабъ. Този американски Голиятъ преди 70 години като дирѣлъ де да прароса силата си, дошелъ чакъ до Шуменъ. Защо е дошелъ д-ръ Лонгъ въ Шуменъ преди 70 години, това остава тайна. По онова време да тръгнешъ отъ Америка, да плтувашъ 5—6 седмици само по море, да се боришъ съ толкова препядствия, да минешъ

толкова митарства и да стигнешъ въ единъ градъ, който тогава е знаелъ Евангелието по-добре отъ тебе и то не отъ XIV вѣкъ, откакъ за насъ има Америка, а отъ 7. и 8. я, — да дойдешъ тамъ, и да разберешъ че **напразно** си дошелъ, — това е голѣмъ подвигъ. Д-ръ Лонгъ видѣлъ, че въ Шуменъ има такава вѣра и такава хармония между вѣра и дѣла, за каквито въ Америка не могло да се мечтае. Турско било. Вѣрата, църквата, духовенството, Евангелието крепѣли българитъ. И ги крѣпели здраво. И Шуменъ билъ вѣрующъ. Д-ръ Лонгъ поседѣлъ, погледалъ и си отишелъ. Но направилъ и грѣшка преди да си отиде, той оставилъ свои замѣстници. Ималъ човѣкътъ пари. И съ тия пари купилъ замѣстници, купилъ българи. И, когато азъ въ едната си беседа, признахъ добродѣтелитъ му, шуменци запомниха моето „признание“ въ чисто православна форма.

— Д-ръ Лонгъ! Богъ да го прости и лека му прѣстъ! Но вие неговитъ замѣстници не сте Лонговци. Вие, българи, които сте промѣнили вѣрата си, не заслужавате нашето „вѣчна память“, вие сте помаци, дьонмета. Въ Шуменъ знаятъ тъй добре турски, както и въ Варна.

Председателитъ на черковнитъ настоятелства напечатиха множество позиви и ги разпространиха. Борба обвиха срѣщу протестантитъ. Да идатъ при тѣхъ или да дойдатъ при насъ — това бѣше въпросъ на национално самосъзнание на фамилията шуменска гордостъ, на българско честолюбие. Нали е толкова лесно да се идентифициратъ и слѣятъ черковния въпросъ съ националния! Та отъ какъ има свободна България тия два въпроса още не могатъ да се раздѣлятъ. И още не се знае дали „свободата иска Екзархъ, или Караджа“ . . . И днесъ въпросътъ за мѣстоблжителството на Екзархията е въпросъ всенароденъ. Истински ли е българскиятъ Богъ или не е? Съ България ли е истинския Богъ или не е?

Една отъ бесѣдитъ си бѣхъ опредѣлилъ „теоритическа“, а другата „апологетическа“. На първата присѣдствували и група работници, доведени отъ единъ свещеникъ. Защо сж били „доведени“, не знамъ. Може би свещеникъ, който „ги довелъ“ да е забелязълъ у тѣхъ склонностъ къмъ протестантизмъ въ неговия конкретенъ видъ методизмъ, и е желалъ да ги предпази отъ по нататъшни увлечения. И тия работници слушали моята „теоритическа“ беседа. Обаче, както свещеникъ казва, тѣ не разбрали нищо отъ думитъ ми. То се знае, че това обстоятелство може да отчае всѣки сказчикъ, който говори „за да поучава само себе си“, споредъ Евангелието. Защото освѣтъ работничитъ, азъ съмъ ималъ за слушатели и нѣколко шуменски ходжи. Зашо пъкъ тѣ сж дошли да ме слушатъ — това вече съвсемъ не разбирамъ. Слушали добре всички ходжи. Единъ обаче знаелъ български добре. Останалитъ можели само хлѣбъ да си поискатъ по български. И тѣ не разбрали нищо отъ бесѣдата ми, като работничитъ. Ходжитъ не знаели български, работничитъ, освѣтъ хлѣбъ, знеели да говорятъ още и за вода. Кой е виновенъ? (Следва).

Едно заслужено чествуване.

По инициативата на църковното настоятелство при Съборната Църква „Усп. Пр. Богородици“ въ гр. Варна на 11 декемврий т. г. се отпразднува 25 годишнината на г. Александъръ Кръс евъ като лиригентъ на пѣвческия хоръ при сжщата църква.

По този случай сутринта на 11 дек. (недѣля) се отслужи въ съборната църква св. Божествена литургия отъ Негово Всеблагоевѣнство протосингела на св. Митрополия — прот. Георги Догановъ, въ съслужие съ свещеницитъ, служащи при сжщата църква. На молебена, който се извърши за здравето и дългоденствието на юбиляра взе участие и Негово Високопреосвещенство св.

Варненския и Преславски Митрополитъ г. г. Симеонъ.

На края на молебена Негово Високопреосвещенство, обръщайки се къмъ юбиляра г-нъ Кръстева, поздрави последния, следъ което каза и нѣколко високоназидателни Архипастирски слова за значението на църковния пѣвецъ и богоугодната роля, която той изпълнява въ обществото и частно богослужение въ Православната ни църква.

На думитъ на Негово Високопреосвещенство отговори г. А. Кръстевъ, като каза: — „Трогнатъ съмъ отъ вниманието, което ми прави църквата въ лицето на Ваше Високопреосвещенство и духовенството и ще се старая и въ бъдаще да служа съ сжщата преданостъ, точностъ и акуратностъ, както до сега съмъ служилъ подъ Вашето мѣдро Архипастирско ръководство. Благодаря сжщо отъ мое име и отъ името на моитъ сътрудници-хористи, за честта която ми се прави въ този великъ моментъ, като скромни служители на родната ни Православна църква“.

Г-нъ Александъръ Кръстевъ е една отъ първитъ наши музикални сили, който работи неуморно за подигане на родното ни изкуство. Многото му композиции станаха причина, щото неговото име да се популяризира широко между народнитъ маси. Роденъ е въ гр. Видинъ презъ м. февруарий на 1879 година. Първоначалното си и класно образование той получилъ въ родния си градъ. Завършилъ е композиция отдѣлъ на музикалното уще въ гр. Загребъ. Като основенъ учителъ въ родния си градъ той е основалъ първиятъ ученически дѣтски хоръ. Съ този хоръ е била лансирана отъ него идеята за дѣтскитъ музикални китки. Билъ е 6 години учителъ по музика при Ломското Педагогическо У-ще, кждето е написалъ първитъ си тв рби: „Остави тази пѣсень любовна“, „Хейдути“, „Кажми бедни народе“, „На прощаване“ — 4 Ботеви елегии, „Що ме мѣчишъ душо Яно“ — солова пѣсень въ народенъ духъ; „Линее нашъ то поколение“ — кантата за смѣсенъ хоръ; „Иовано Иованке“ — китка отъ народни пѣсни и 2 свитѣка отъ училищни пѣсни. Презъ 1907 година той бива премѣстенъ за учителъ по музика въ Варненската Девическа Гимназия, кждето продължава да работи и до днесъ. Отъ сжщата година непрекъснато той е досега и диригентъ на хора при катедралата въ гр. Варна. Тукъ г-нъ Кръстевъ е написалъ: „Тежко брате се живѣе между глупци неразбрани“ — 5-та Ботева елегия; „Самотенъ гробъ“ — двупѣвъ; „Коледари и Лазарки“ — битови сцени; „Добруджански край“ — патриотиченъ маршъ „На сѣденка“, и „Змейова сватба“ — оркестрови съчинения; Албумъ отъ солови и хорови пѣсни „Маргаритки“ — училищни пѣсни; „Свърнахъ стадо, пиле Радо“ — кантата за смѣсенъ хоръ; „Раковата“ — комична хорова пѣсенъ; „Гурбетчия“; Тържествена кантата по случай откриването на Варненския театръ и др. др. Независимо отъ светскитъ композиции и творби, г-нъ Ал. Кръстевъ е писалъ такива и отъ областта на църковната ни музика, като напримеръ: „Двугласовата Литургия за селскитъ църковни хорове“, „Отче нашъ“, катедрални „Св. Боже“, „Милость мира“, една „херувимска“ и др.

Хвала на такива скромни църковни служители!

Свещ. Л. Георгиевъ.

„Съзнание“.

Не спира безкрупулната война, която „Съзнание“ е обявило на църквата. Последния неговъ брой посвещава уводна статия за целта. „Владичитъ се сортирали съ кръвопийци“, „Църквата служи на мрака“, „Константинъ Велики се провъзгласилъ за епископъ и повлѣкълъ църквата съ реакцията“ (Константинъ Велики — реакционеръ!), „Св. Атанасий потъналъ въ кърви . . .“ (да бие съ юмруци Ария). Такива и отъ тоя родъ сж средствата за хулене на Българската Православна църква

презъ 1932 год. отъ стара на учителското „Съзнание“, затуй защото Св. Синодъ молимъ министра на просвѣтата да учи децата на православието българи въ България на вѣра въ Бога и нравственъ животъ. Характерното въ тази акция, която тоза „Съзнание“ е подѣлило е следното:

1) Че не държи смѣтка за съзнанието на учителството отъ чието име излиза да говори и да излага цѣлия този почтенъ институтъ. Обръщамъ внимание на членовѣтъ на Б.У.С. по села и градове да хванатъ за ушитъ своето замѣглено отъ яростъ „съзнание“ и да му кажатъ, че никой не го е опълномошилъ да води борба съ Бълг. Православна Черква.

2) Че не държи смѣтка за общественото мнение въ България, което по този въпросъ, винаги съзнателно ще бжде на страната на черквата. А редакция, която е изпаднала въ такова състояние, сече клонъ върху който е кацнала да се крепи.

3) Че не държи смѣтка за духа на времето, което ще се наложи на двама-трима упорити отрицатели на религиозната нравственостъ.

4) Че не държи смѣтка и за своето прѣко началство — просвѣтния министъръ, който има и право и наложителенъ дългъ да спре излишната, вредна и въ всѣки случай осждена на проваляне, война, която двама-трима самозабравени господа, отъ името на цѣлото учителство подѣиха срещу Св. Синодъ.

Нуждата отъ религиозно възпитание на учащитъ се, е въпиюща. Тя ще се наложи. И нѣма да се счита отъ никого, че черквата добива надмощие въ училището. Религиозно-нравственото възпитание ще стане учебенъ предметъ, редомъ съ останалитъ. Ако нѣкой не ще нравствени ученици, той ще бжде врагъ на този предметъ, „Съзнание“ — значи ли антинравственостъ?

Свещ. Е. п. Йордановъ.

НАША ПОЩА

Благодаримъ на настоятелството на Шуменското окол. свещеническо братство за изпратената работа.

Свещ. Д. п. Василевъ — Шуменъ. Радваме се, че скоро се залови за работа. Благодаримъ за сътрудничеството. Се пакъ творческата работа е по-вече полезна отъ всичко друго.

Свещеницитъ (трима души) отъ Провадийската околия, които следъ осмия брой отказватъ разпространението на братствения органъ. — Спете и почитайте, прочее! Пробуждането ви ще бжде за вашъ срамъ и ужасъ, може би, когато ще ви отговарятъ: истина ви казвамъ, не ви познавамъ. Ще чакате ли да ви изгонятъ селенитъ отъ енорията, за да прогледате и видите духовната си слѣпота и за да разберете, че нищо не сте направили за христианизирането на енорияшитъ си? Тогава ще бжде късно!

Е.-Джумая — Ив. Юрд. Свиначова, Пенка Доганджиева, Б. Ганчевъ, Ел. Г. Крачунова, Ст. Г. Касърова — всички платили обонамента си на г-жа Ек. Д-ръ Панайотова. Благодаримъ.

Получиха се следнитъ суми за вестника отъ:

63. Правосл. Хр. Братство, — с. Беброво, Еленско, абон. за год. I, кв. № 71	20 лв.
64. Свещ. Т. Желѣзковъ, — с. Г.-Чифликъ, за 20 екз. отъ броеве 4 и 5, кв. № 72	20 лв.
65. Свещ. Ив. Д. Колевъ, — с. Кюприя-кой, Провадийско за 1-7 броеве (по 10 екз.) год. I, кв. № 73	70 лв.
66. Свещ. Хр. п. Михайловъ — Варна, за 10 екз. отъ 8 брой, год. I, кв. № 74	10 лв.
67. Свещ. Лазаръ Желѣзковъ — с. Кутлубей, Провадийско, за 20 екз. год. I, броеве 4 и 5, кв. № 75	20 лв.
68. Протоиерей Ив. Рашковъ — с. Ново-село, Русенско, абон. за год. I, кв. № 76	20 лв.
69. Свещ. Ив. Вълковъ — Варна за 7 и 8 броеве (по 30 екз.) год. I, кв. № 77	60 лв.
70. Дим. Димитровъ — Свищовъ абонанментъ за год. I, кв. № 78	20 лв.
71. Ст. Бораджиевъ — Варна, абон. год. I, кв. № 79	20 лв.
72. Милт. Желѣзковъ — Варна, абон. I, кв. № 80	20 лв.
73. Г. Ноевъ — Варна, абонам. год. I, кв. № 81	20 лв.
74. Свещ. Н. Д. Хубанчевъ, — Шуменъ, 10 абон. год. I, кв. № 82	200 лв.
75. Ат. Ив. Пашовъ, с. Демиръ Ханлий, Провадийско, внесе абонанмента за год. I. на следнитъ лица: Хр. п. Ивановъ, Ив. Петковъ Ковачевъ, Дим. Петковъ Ковачевъ, Ат. Ив. Пашовъ, свещ. Ив. Христовъ, (всички отъ Демиръ-Ханлий) Митю Славовъ, Върбанъ Жековъ, Георги Димитровъ, Ст. Първановъ, Кирякъ Кировъ (отъ с. Кара къосе) кв. № 83	200 лв.